Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Centru) (jud. Speranța Clima)
Dosarul nr. 2r-2501/24
2-24093358-02-2r-06092024

D E C I Z I E

11 noiembrie 2024 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

În componenţa sa:
Preşedintele completului, judecătorul Anton Marina
Judecătorii Cașcaval Andei
Cojocaru Olga

examinând, fără participarea părților, recursul declarat de avocatul Sultan Cristina, în interesele SRL „TITITI și C”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Timotin Galina împotriva SRL ”TITITI și C”, administrator Silviu Tănase cu privire la dizolvarea și lichidarea persoanei juridice,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău(sediul Centru) din 23 august 2024, prin care s-a admis cererea de asigurare a acțiunii,

c o n s t a t ă:

La data de 19 august 2024 Timotin Galina a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL”TITITI și C”, administrator Silviu Tănase cu privire la dizolvarea și lichidarea persoanei juridice.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 23 august 2024, a fost primită spre examinare în procedură generală cererea de chemare în judecată menționată.

Odată cu înaintarea acțiunii, reclamanta a formulat și o cerere de asigurare a acțiunii.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul centru) din 23 august 2024, s-a admis cererea privind asigurarea acţiunii înaintată de reclamanta Timotin Galina.

În scopul prevenirii modificării stării bunurilor la SRL”TITITI și C” (c/f *****, cu sediul din șos. ***** mun. Chișinău), în perioada derulării procesului de judecată, s-a dispus aplicarea următoarelor măsuri de asigurare:

a) desemnarea în calitate de administrator fiduciar al SRL ”TITITI și C” a administratorului autorizat Verdeș Alexandru, deținătorul autorizației nr. 88 din 19 ianuarie 2015, eliberată de Ministerul Justiției;

b) suspendarea din data instituirii administrării fiduciare, sub rezerva aplicării dispozițiilor art. 25 al. (3) sau art. 75 al. (1) lit. d) din Legea insolvabilității, a drepturilor administratorului SRL ”TITITI și C” de administrare, gestiune a patrimoniului companiei și de reprezentare a acesteia în raport cu tertii, precum și îndeplinirea oricăror atribuții funcționale care ar putea cădea sub incidența Statutului SRL ”TITITI și C” și Legii nr.135/2007;

c) obligarea organelor de conducere ale SRL ”TITITI și C” (adunarea generală a asociaților, organului executiv (administrator)) să nu creeze administratorului fiduciar al SRL ”TITITI și C” impedimente în desfășurarea activității sale și să transmită acestuia în termen de cel mult 3 zile lucrătoare, de la cerere, toate informațiile și documentele solicitate de acesta, apreciate ca fiind necesare de administratorul fiduciar, inclusiv documentele activității economice și actele contabile, ștampila societății, actele de constituire și orice alte documente pe care acesta le va considera necesare pentru desfășurarea activității sale, acestea urmând a fi reținute pentru documentarea activității administratorului fiduciar și luarea deciziilor pe durata administrării fiduciare;

d) împuternicirea administratorului fiduciar al SRL ”TITITI și C” – Verdeș Alexandru, cu dreptul de a intra în spațiile de serviciu, încăperile, depozitele care aparțin SRL ”TITITI și C”, precum și în cele aflate în folosința acesteia, pentru cercetarea bunurilor și a documentelor aflate în ele, să i-a măsuri de conservare a activelor societății cu aplicarea sigiliului asupra lor, să efectueze administrarea, folosirea și exploatarea eficientă, păstrarea și paza bunurilor transmise în administrare fiduciară;

e) împuternicirea administratorului fiduciar al SRL ”TITITI și C” – Verdeș Alexandru, cu dreptul de a reprezenta persoana juridică în relațiile cu terții la încheierea actelor juridice, precum și în litigiile aflate pe rolul instanțelor de judecată, de a urmări silit debitorii societății în scopul încasării creanțelor ei, de a se achita cu creditorii societății din numele SRL ”TITITI și C”, de a valorifica la necesitate, în condițiile prevăzute de Statutul SRL ”TITITI și C” și Legea nr. 135/2007, bunurile societății cu achitarea cheltuielilor aferente din sumele obținute în rezultatul administrării fiduciare. Măsurile de asigurare s-au aplicat până la rămânerea definitivă a hotărârii.

Nefiind de acord, la data de 28 august 2024, SRL „TITITI și C”, reprezentată de avocatul Sultan Cristina a depus cerere de recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul centru) din 23 august 2024. Iar la data de 24 septembrie 2024, a depus recurs suplimentar.

În motivarea cererii de recurs a indicat, că reclamantul urma să probeze si să justifice pe lîngă necesitatea şi temeinicia celor solicitate, si riscurile care poartă şi nu să implice instanţa de judecată, folosind diverse șiretlicuri juridice în obținerea scopului său personal de rea-credinţă privind instaurarea unui administrator fiduciar la societate.

Consideră partea recurentă, că competenta exclusivă de examinare a cererii de chemare în judecată a Galinei Timotin către SRL „TITITI și C” privind dizolvarea şi lichidarea societăţii, alăturat cererii de asigurarea acţiunii, aparţine exclusiv Judecătoriei Chişinău sediul Central, adică instanţei de insolvabilitate complet format conform prevederilor Legii cu privire la insolvabilitate.

A menționat partea, că reclamantul deși a depus o serie de documente *(*voluminoase, dar impotente să fie admise ca probe de admiterea asigurării acţiunii*)*, nu a probat prin acestea că Societatea sau asociaţii sunt urmăriţi penal/contravenţional pentru pretinse fraude, că au statut de bînuit/învinuit/inculpat în urma plîngerii penale şi a denunţurilor depuse de Galina Timotin, că există vreo sentinţă de condamnare a asociaţilor, a societăţii, a administratorului, etc, astfel fiind încălcat principiul prezumţiei nevinovăţiei de către instanţă la constatarea fără probatoriu a motivelor pentru care a admis asigurarea acţiunii.

Totodată a relevat, că nu a fost probat în nici un fel că intimata/reclamanta Timotin Galina pretins nu a fost informată despre schimbarea administratorului din Tanas Pavel în Tănase Silviu. La acest capăt, a menţionat, că datele din Registrul publicitar de Stat sunt considerate

legale pînă la proba contrară. La caz, se constată că asociatului Galina Timotin i-a fost comunicată Hotărîrea despre convocarea adunării generale extraordinare a asociaţilor SRL „TITITI și C” , dar aceasta nu s-a prezentat la Adunare. Tot aici, a menţionat că ex-administratorul Pavel Tanas, avînd și calitatea de asociat a comunicat că convocarea adunării extraordinare pentru a numi un alt administrator este generată de boala gravă (cancer) de care suferă ultimul an, fapt despre care cunosc toţi asociaţii, inclusiv Galina Timotin.

La fel, consideră, că nu a fost probat nici argumentul intimatei/reclamante că noul administrator Silviu Tănase și ceilalţi cofondatori folosesc bunurile Societăţii în detrimentul companiei, unile fiind înstrăinate, înaintînd în acest sens careva plîngeri organelor de drept.

A completat, că instanţa de fond a ignorat obligaţia de-a motiva soluţia admiterii cererii de asigurare acţiunii, or nici nu a luat în consideraţie argumentele din referinţa prealabilă depuse de către recurentă/ pîrîtă în forma scrisă, care justificau lipsa temeiniciei în argumentele reclamantei de necesitate a asigurării acţiunii.

A opiniat, că instanţa arbitrar a apreciat „probele” prezentate de către intimată/reclamantă, ca fiind veridice şi suficiente pentru admiterea asigurării acţiunii. Adică a încălcat flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite, iar încheierea recurată nu conţine motivaţia probelor care au fost prezentate de intimată/reclamantă adiţional cererii de asigurare a acţiunii. Încheierea recurată nu conţine interpretarea a acestor acte juridice şi constatărilor făcute asupra pretinselor acţiuni ale recurentei/pîrîte, pecum şi evenimentele/fapte cu caracter juridic, deşi intimata/reclamantă anume pe aceste acte juridice şi-a argumentat motivele cererii de asigurare.

Potrivit art. 425 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii. Astfel, momentul care declanșează curgerea termenului este cel al comunicării actului de procedură.

Conform art. 181 alin. (2) din Codul de procedură civilă, dacă încheierea de asigurare a acţiunii a fost emisă fără ştirea recurentului, termenul de depunere a recursului se calculează din ziua în care persoana interesată a aflat despre pronunţarea încheierii.

Colegiul constată că încheierea recurată a fost emisă la data de 23 august 2024, iar cererea de recurs a fost înregistrată la data de 28 august 2024. Astfel, se constată că recursul a fost declarant în termen.

În corespundere cu art. 426 alin. (3) din Codul de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Verificând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, prin prisma motivelor invocate de recurenți, raportate la actele și circumstanțele cauzei, Colegiul conchide că soluția oferită de prima instanță este justă și argumentată, fiind în concordanță cu normele incidente speței, iar recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins din următoarele motive.

În fundamentarea concluziei sale, instanța de judecată invocă următoarele .

Conform art. 225 din Codul civil, instanţa de judecată care examinează cererea privind dizolvarea persoanei juridice poate pune bunurile acesteia, la cerere, sub administrare fiduciară. În încheiere se specifică data instituirii administrării fiduciare. Instanţa desemnează

unul sau mai mulţi administratori fiduciari şi determină limitele împuternicirilor şi remuneraţia lor.

Dacă instanţa de judecată nu dispune altfel, organele persoanei juridice nu pot emite decizii fără acordul prealabil al administratorului fiduciar, iar persoanele cu drept de reprezentare a persoanei juridice nu pot încheia acte juridice fără participarea acestuia.

Instanţa de judecată poate modifica sau anula în orice moment încheierea sa de instituire a administrării fiduciare. Aceasta încetează în momentul în care hotărârea judecătorească cu privire la dizolvare rămâne definitivă.

Administratorul fiduciar notifică organul care a efectuat înregistrarea de stat a persoanei juridice despre încheierea judecătorească şi comunică despre sine informațiile care se cer de la un administrator.

Actul juridic încheiat de persoana juridică până la înregistrarea administrării fiduciare, fără a ţine cont de limitarea impusă prin administrare fiduciară, este valabil dacă cealaltă parte nu ştia şi nici nu trebuia să ştie despre instituirea administrării fiduciare.

Colegiul judiciar menționează că prevederile art. 225 din Codul civil, care reglementează dreptul instanței de a institui administrarea fiduciară, conțin elemente de natură procesuală, fapt care determină a fi aplicate și coroborate cu dispozițiile Codului de procedură civilă privind asigurarea acțiunii.

Conform art. 174 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la cererea participanţilor la proces, judecătorul sau instanţa poate lua măsuri de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.

Sub acest aspect, Colegiul judiciar notează că asigurarea acţiunii înseamnă totalitatea măsurilor care garantează executarea hotărârii judecătorești în cazul admiterii cerințelor înaintate de către reclamant. Aceasta este una din garanțiile principale ale apărării drepturilor cetățenilor şi persoanelor juridice.

Din conținutul dispozițiilor legale enunțate, instanța de recurs deduce că asigurarea acțiunii constă dintr-o totalitate de măsuri silite, temporare, dispuse la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive. Măsurile asiguratorii se aplică doar în cazul în care neaplicarea acestora ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

Astfel, aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii este indisolubil legată de posibilitatea executării eventualei hotărâri judecătorești. Or, asigurarea acțiunii trebuie să contribuie real la executarea ulterioară a hotărârii judecătorești adoptate și astfel constituie un mijloc eficient de protecție a drepturilor subiective ale participanților la proces.

În corespundere cu art. 175 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pîrîtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane.

Instanța de recurs observă că, asigurarea acţiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite, temporare dispuse de către judecător sau instanţa de judecată la solicitarea părţii interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătoreşti definitive. Asigurarea acţiunii trebuie să contribuie real la executarea ulterioară a hotărârii judecătoreşti adoptate şi astfel constituie un mijloc eficient de protecţie a drepturilor subiective ale participanţilor la proces. Necesitatea aplicării măsurilor de asigurare este dictată de posibilitatea executării viitoarei hotărâri. Prin urmare, la soluţionarea chestiunii cu privire la

aplicarea măsurii de asigurare, instanţa ia în consideraţie toţi factorii şi interesele relevante şi va dispune aplicarea acesteia numai dacă va constata că, în cazul neaplicării, ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.

Prin urmare, Colegiul judiciar conchide că, indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ţine de substanţa obiectului acţiunii, instanţa urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare. Sarcina probațiunii întru aplicarea asigurării este în seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia. Aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii, este la latitudinea judecătorului sau instanței de judecată.

Totodată, Colegiul respinge argumentul recurentului/pârât precum că reclamanții nu au prezentat nici o probă în susținerea cererii privind aplicarea măsurii de asigurare. La acest capitol, instanța de recurs subliniază faptul că obligația de a prezenta probe incumbă părții doar atunci când se pune problema dovedirii unor fapte (*lato sensu*) consumate, nefiind posibilă din motive obiective prezentarea probelor în vederea dovedirii unui fapt viitor, eventual.

Astfel, Colegiul notează că obiectul litigiului dedus judecății îl constituie dizolvarea și lichidarea SRL ”TITITI și C”.

La caz, reclamanta Timotin Galina a argumentat necesitatea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii prin faptul, că ea, fiind unul din cei 3 asociați ai SRL ”TITITI și C”, cu o cotă-parte de 33,16%, a persistă pericolul că administratorul întreprinderii Pavel Tanas, din motive de incompetență, poate duce compania într-o situație de criză. Totodată a accentuat, că din conținutul extrasului din Registrul de stat al persoanelor juridice din 30 iulie 2024, care este diferit de cel din data de 02 aprilie 2024, rezultă că administrator al SRL ”TITITI și C” a fost desemnat Tănase Silviu, fără acordul coasociatului Timotin Galina și fără ca aceasta să fie înștiințată. La fel a notat, că noul administrator, dar și ceilalți 2 cofondatori, folosesc bunurile SRL ”TITITI și C” în detrimentul companiei, unele fiind chiar și înstrăinate, înaintând în acest sens mai multe plângeri în adresa organelor de drept.

Din aceste raționamente, instanța de recurs consideră că riscul invocat de către reclamantă este actual cauzei. Și aceasta pentru că, în contextul esenței litigiului, pentru a exclude orice comportament de rea-credință din partea pârâtului și a evita imposibilitatea executării eventualei hotărârii judecătorești, aplicarea măsurii de asigurare este indispensabilă.

În această ordine de idei, în opinia Colegiului judiciar, prima instanță întemeiat și legal a admis cererea privind asigurarea acțiunii din considerentul că, având în vedere natura litigiului, lipsa măsurii asiguratorii poate crea dificultăți în executarea unei eventuale hotărâri judecătorești de admitere a acțiunii.

Totodată, este de menționat că, măsura de asigurare are un caracter provizoriu, impunând anumite limitări pârâtului în exercitarea drepturilor sale, fiind reglementată în scopul evitării producerii unor pagube iremediabile drepturilor reclamantei, pagube care pot fi provocate de imposibilitatea punerii în executare a eventuale, hotărâri judecătoreşti de admitere a cererii.

De notat că, în intervalul dintre promovarea acţiunii şi executarea hotărârii pot surveni unele împrejurări care să determine dispariţia sau distrugerea bunului dobândit prin hotărâre ori diminuarea activului patrimonial al debitorului. Aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii, constituie o modalitate efectivă de conservare a situaţiei existente între părţile în litigiu până la pronunţarea actului judecătoresc definitiv.

Prin urmare, temeinicia aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii rezidă în scopul preîntâmpinării survenirii imposibilității executării hotărârii judecătorești, situație ce ar fi în contradicție cu dispozițiile art. 6 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Astfel, în cauza Prodan c. Moldovei (cererea nr. 49806/99), Curtea a stabilit că articolul 6 § 1 asigură oricărei persoane dreptul de a înainta orice pretenţie cu privire la drepturile şi obligaţiile sale cu caracter civil în faţa unei instanţe judecătoreşti sau tribunal. În acest fel el cuprinde „dreptul la o instanţă", din care dreptul de acces, adică dreptul de a institui proceduri în faţa instanţelor judecătoreşti în litigii civile, constituie un aspect. Totuşi, acest drept ar fi iluzoriu dacă sistemul de drept al unui Stat Contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească irevocabilă şi obligatorie să rămână neexecutată în detrimentul unei părţi. Ar fi de neconceput articolul 6 § 1 să descrie în detaliu garanţiile procedurale oferite părţilor aflate în litigiu - proceduri care sunt echitabile, publice şi prompte - fără a proteja executarea hotărârilor judecătoreşti.

În acest context Colegiul reține, inclusiv că, potrivit jurisprudenței CtEDO, dreptul la justiție garantat de art. 6 paragraf 1 protejează în egală măsură și punerea în executare a hotărârilor judecătorești (cauza Burdov vs Rusia, din 07.05.2002, Ruianu contra României din 17.06.2003).

Nu se reține de instanța de recurs alegațiile părții recurente, precum că litigiul în speță nu ține de competența instanței de drept comun, or, principalele competenţe ale instanţei de insolvabilitate în cadrul Legii insolvabilităţii nr. 149 din 29 iunie 2012 sunt enumerate în art. 5 alin. (5) din Lege.

Din această evidenţiere a normelor procesuale se reţine că, competenţa generală de soluţionare a tuturor cauzelor civile revine instanţelor de drept comun, în timp ce competenţa de soluţionarea a cererilor de intentare a procesului de insolvabilitate şi a litigiilor ce ţin de masa debitoare aparţine instanţei de insolvabilitate.

Prin urmare, instanţa de insolvabilitate din cadrul Judecătoriei Chişinău(sediul Centru) are o competenţă strict determinată, în virtutea căreia urmează să examineze cauzele intentate şi derulate în ordinea prevăzută de Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29 iunie 2012.

Respectiv, competentă să examineze prezenta cerere fiind instanța de drept comun, deoarece completul specializat în materie de insolvabilitate examinează cauzele de insolvabilitate în temeiul Legii insolvabilităţii.

Reieşind din cererea de chemare în judecată şi pretenţiile deduse judecăţii, Colegiul conchide că prezentul litigiu nu urmează a fi examinat în ordine de insolvabilitate, iar cauza este pasibilă de a fi examinată în materie civilă, litigiul fiind unul de drept comun.

De observat că , obiectul procedurii de insolvabilitate ține de examinarea litigiilor ce țin de masa debitoare, pe când, la caz, se solicită dizolvarea și lichidarea persoanei juridice SRL ”TITITI și C”, astfel, nu ţine de competenţa instanţei de insolvabilitate şi ţine de competenţa instanţei specializată în materie civilă examinarea cererii în cauză.

În cumulul celor expuse, Colegiul reține că, în speță, sunt întrunite exigențele de necesitate și rezonabilitate a măsurilor de asigurare. Pe cale de consecință, concluzia primei instanțe, referitor la admiterea cererii și aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, este justă și argumentată.

Astfel, în lipsa unor argumente coerente și convingătoare, precum și a unui suport probator de natură să răstoarne soluția adoptată pe caz, Colegiul conchide de a respinge recursul și menține încheierea primei instanțe, care este legală și întemeiată.

În conformitate cu art. 426 alin. (3), art. 427 lit. a), art. 428 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

D E C I D E :

Se respinge recursul declarat de avocatul Sultan Cristina, în interesele SRL „TITITI și C”.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 august 2024 , emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată chemare în judecată depusă de Timotin Galina împotriva SRL ”TITITI și C”, administrator Silviu Tănase cu privire la dizolvarea și lichidarea persoanei juridice.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul Anton Marina

Judecătorii Cașcaval Andrei

Cojocaru Olga